

Sygn. akt II K 554/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Jachniewicz

Protokolant: Artur Pokojski

Pod nieobecność Prokuratora

po rozpoznaniu 28 listopada 2017r., 19 czerwca 2018r. na rozprawie sprawy:

R. M., syna Z. i E. z domu Z., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 lutego 2017 roku w G. przy ul. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód marki A. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji nr (...)67.2016 wydanej przez Prezydenta Miasta G. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami tj. o czyn z art. 180 a k.k.

1. Oskarżonego R. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 180 a k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. Na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego kosztami sądowymi w sprawie w kwocie 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych, w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 554/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezydenta Miasta G. z dnia 30 maja 2016 roku nr (...). (...)1.67.2016.TK cofnięto R. M. uprawnienie do kierowania pojazdami określone w dokumencie prawa jazdy kategorii B o numerze (...) wydanym w dniu 20 marca 2014 r. przez Prezydenta Miasta G.. Odpis przedmiotowej decyzji został doręczony R. M. w dniu 10 czerwca 2016 roku. W dniu 27 czerwca 2016 roku pełnomocnik R. M. adw. F. B. złożył od przedmiotowej decyzji odwołanie. Samorządowe Kolegium Odwoławcze pozostawiło przedmiotowe odwołanie bez rozpoznania z uwagi na nieusunięcie w określonym terminie braków formalnych. Do chwili obecnej oskarżony nie uzyskał ponownie tych uprawnień.

Dowód: odpis decyzji k. 11-12; potwierdzenie odbioru decyzji – k. 110; kopia odwołania od decyzji – k. 111-112; kopia pisma SKO – k. 79; wyjaśnienia oskarżonego – k. 30=31.

W dniu 20 lutego 2017 roku w G. na ul. (...) został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji prowadząc pojazd mechaniczny marki A. (...) o nr rej. (...).

Dowód: protokół zatrzymania osoby - k. 2-3; zeznania świadka M. Ł. – k. 5-5v; wyjaśnienia oskarżonego – k. 30-31.

R. M. był uprzednio ośmiokrotnie karany.

Dowód: informacja o osobie z K. k. 121-122; odpisy wyroków k. 33-76;

R. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż jego pełnomocnik złożył od decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami odwołanie. W związku z tym czekał na informacje o przebiegu tego postępowania i myślał, że do jego zakończenia może poruszać się samochodami. (vide: wyjaśnienia oskarżonego karta 30-31)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na całym zebranych i ujawnionych w sprawie materiale dowodowym w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka M. Ł., decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, pisma z SKO, protokole zatrzymania osoby, informacji o osobie z K. oraz odpisach wyroków.

Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby i organy w prawem przepisanej formie i stanowią dowód okoliczności w nich opisanych.

Z kolei zeznania świadka M. Ł. oraz wyjaśnienia oskarżonego są jasne, logiczne i zgodne z zebranych obiektywnym materiałem dowodowym w postaci dokumentów.

W związku z tym, że pomiędzy poszczególnymi dowodami nie występują sprzeczności, a oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa, Sąd dał wiarę wszystkim powyższym dowodom i nie zachodzi konieczność szczegółowego omawiania poszczególnych dowodów.

Wobec faktu, iż R. M. pomimo uprzedniego cofnięcia mu uprawnień do kierowania samochodami osobowymi (prawo jazdy kategorii B) decyzją Prezydenta Miasta G. z dnia 30 maja 2016 roku prowadził na drodze publicznej (ul. (...)) pojazd mechaniczny, czym w sposób oczywisty nie zastosował się do tej decyzji. Swoim zachowaniem wyczerpał więc znamiona czynu z art. 180a k.k.

Czyn oskarżonego uznać należy za zawiniony. Jest on osobą dorosłą, doświadczoną życiowo. Jego poczytalność nie budzi wątpliwości. Miał przy tym pełną świadomość cofnięcia mu uprawnień do kierowania pojazdami. Zważywszy na fakt, że R. M. był zatrzymany do kontroli drogowej w trakcie prowadzenia pojazdu, jego sprawstwo było oczywiste. Podnoszona przez R. M. okoliczność, iż od przedmiotowej decyzji złożone zostało odwołanie, a on czekał na informacje o zakończeniu tego postępowania i myślał, iż dopóki się ono nie zakończy, to może jeździć, nie znajduje żadnego usprawiedliwienia, w szczególności zaś nie wyłącza bezprawności lub winy w zakresie przypisanego mu czynu. Decyzja wydana przez Prezydenta Miasta G. miała bowiem nadany rygor natychmiastowej wykonalności. W związku z czym złożenie odwołania od takiej decyzji nie wstrzymuje jej wykonalności. Cofnięcie uprawnień orzeczone w tejże decyzji obowiązywało więc cały czas, nawet pomimo złożonego odwołania. Oskarżony osobiście odebrał przedmiotową decyzję, w związku z czym miał możliwość zapoznania się z jej treścią, gdzie informacja o rygorze natychmiastowej wykonalności była zawarta w tejże decyzji. Oskarżony wiedział więc o skutkach prawnych wydanej decyzji. Ponadto odwołanie od powyższej decyzji zostało pozostawione bez rozpoznania.

Společną szkodliwość czynu R. M. ocenianą z uwzględnieniem dyrektyw z art. 115 §2 k.k. uznać należy za niemałą. Poruszając się pojazdem mechanicznym na drodze publicznej pomimo braku stosowanych kwalifikacji stwarzał on niebezpieczeństwo dla ruchu drogowego. Zwłaszcza, iż przyczyną utraty uprawnień było przekroczenie limitu punktów karnych w związku z popełnionymi wykroczeniami w ruchu drogowym. Rodzi to więc wątpliwości, co do zdolności R. M. do prawidłowego kierowania pojazdem. Ponadto świadomie naruszając decyzję administracyjną oskarżony godził w autorytet organów państwowych (samorządowych).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu i przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 180a k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Wskazać należy, iż wobec oskarżonego R. M. należało stosować przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia przez niego czynu zabronionego, albowiem były one dla niego względniejsze. Zgodnie bowiem z art. 42 § 1a k.k. wprowadzonym w dniu 01 czerwca 2017 roku Sąd w razie skazania za przestępstwo z art. 180a k.k. winien obligatoryjnie orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Czyn R. M.

został popełniony w dniu 20 lutego 2017 roku, a więc przed wejściem w życie powyższego przepisu. Zgodnie, więc z brzmieniem art. 4 § 1 k.k. należało wobec R. M. zastosować przepisy wcześniejsze, które niewątpliwie były dla niego względniejsze, co skutkowało nieorzekaniem przez Sąd powyższego środka karnego.

Ustalając wymiar kary Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 §1 i 2 k.k. Do okoliczności obciążających zaliczył fakt uprzedniej ośmiokrotnej karalności za różne czyny zabronione. Powyższe wskazuje na stałą tendencję oskarżonego do naruszenia obowiązującego porządku prawnego, czego przejawem było także prowadzenie pojazdu pomimo cofnięcia uprawnień. Rzutuje to negatywnie na ocenę właściwości i warunków osobistych R. M.. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących wobec oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że wobec oskarżonego niezbędne jest orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Wielokrotna uprzednia karalność oskarżonego wskazuje, iż jest on przestępcą niepoprawnym, nie respektującym porządku prawnego. Pomimo orzekanych różnych kar za różne przestępstwa, w tym kar pozbawienia wolności, oskarżony dopuścił się ponownie czynu zabronionego, potwierdzając swój brak poszanowania dla porządku prawnego. Pomimo cofnięcia uprawnień za przekroczenie dozwolonej liczby punktów karnych za dokonane wykroczenia, oskarżony dalej poruszał się pojazdem pokazując swoją nieustępliwość i nierespektowanie decyzji organów państwowych. W ocenie Sądu jedyną adekwatną karą wobec właściwości osobistych i postawy oskarżonego, jest bezwzględna kara pozbawienia wolności. Jedynie taka kara może pomóc w uświadomieniu R. M. naganności jego postępowania oraz wdrożyć go do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Zastosowanie innej, wolnościowej kary byłoby w tym przypadku zbyt pobłażliwe, a w okolicznościach braku respektowania jakichkolwiek norm prawnych przez oskarżonego (w tym ukrywanie się przed odbyciem kary pozbawienia wolności w innej sprawie), również dobrowolne wykonanie takich kar przez oskarżonego byłoby wątpliwe. Jednocześnie kara w wymiarze 5 miesięcy pozbawienia wolności jest niezbędna, a zarazem wystarczająca dla osiągnięcia stawianych przed nią celów. Kara ta nie jest także zdaniem Sądu nadmiernie surowa, bowiem przewidziana maksymalna kara pozbawienia wolności za przedmiotowy czyn wynosi 2 lata pozbawienia wolności. Orzeczonej karze mieści się więc w dolnych granicach zagrożenia ustawowego.

Nie znajdując podstaw dla zwolnienia oskarżonego, który jest osobą młodą i zdrową, od kosztów sądowych Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. wymierzył mu opłatę w wysokości 120 zł oraz obciążył wydatkami w kwocie 190 zł.